

І коли повисні слова розуміють, то вони в той час живуть завше з Христом. То ді їх ворог бачить, що даремні єго заходи вмовить в люди, що він, побідив Христа погребавши в гробі.

Христос в гробі не остав, Христови не місце між мертвими, а між живими. Тому дбай усяк, щоб сталося так, як найбільший учитель любови Христос бажав, а певне, що не будем терпіти неволі.

— Не будем мати пекло там где-справді ший рай...

РОБІТНИЧІ ОРГАНІЗАЦІЇ в Канаді.

На всім світі робітництво організується в два способи: політично і економічно. І економічна організація, як примічено, повільно розвивається раніш політичної. Вже після того, як робітництво досвідчить ся, що страйками та „касами в заїмної запомогі“ помочи пролетарській нужді годі — тоді робітник кидає дорогу угодову і починає ВЕСТИ СВОЮ ВЛАСНУ ПОЛІТИКУ, наскрізь революційну, що прагне захоплення власті над державою в руки працюючих. Але, борючись політично, виступаючи як окрема Соціалістична Партия, пролетарі не лишать і своїх старих заводських організацій, тепер наскрізь змінено, бо члени соціалістичні діяють ся на економічну боротьбу, боротьбу за побільшенє платні та за зменшенє робочої днини лиш так як кажуть: „поки сонце зійде, щоб доса очи невиліла.“

Робітник, тепер, глибоко переконаний, що забезпечений кусень хліба йому буде лиш в соціалістичнім житю.

У нас в Канаді є і економічні і політичні робітничі організації. З одного боку стоїть Юнія, з другого Соц. Парт. Канади. Юнія, зорганізовалась раніш ніж С. П. Юнія стара, юністів десятки тисяч. Але жаден з юністів не задоволений Юнією; хліба жменя юнійних урядників, які живуть з юнійних грошей. Юністи не задоволені Юнією. Чому? Тому що Юнія відпирає політику. Раніш ціла Канадійська Юнія, як Юнія Штейтська і Юнія в старій Англії -- відкидали політику. Вони казали: „нам робітникам треба лиш добрий зарібок. Най політикою бавлять ся ті, хто хоче“

І ми бачимо, що Юнія, відкинувши політику, віддала і Англію, і Штейти і Канаду в руки і повну посілість

капіталістам.

Тепер, часи відмінлись. Тепер, робітник відчуває потребу своєї власної політики і така Юнія, яка тепер є в Канаді лиш є колодою на дорозі свідомих пролетарів.

Робітники, розуміючи потребу політичної боротьби і з організували Соціалістичну Партию Канади, яка отверто іде до відібрання від капіталістів награбоване ними у трудового люда добро.

Що нам зробити з Юнією? Іти проти неї, знищити її? Ні! Свідомі робітники мусять нести в Юній, організації соціалізм, так сказати, обсоціалістити Юнію. І в Канаді поводи до того вже іде. В Британській Колумбії в Юнії мають вплив соціалісти. Тов. Петаніє працював в юнійних часонцях.

В Альберті Юнія отверто пішла за соціалізмом. Так і в Штейтах. Там соціалізм просто закубувся в мілю нових юнійних товариств. Соціалізм тоді занавів, коли його піпєр Єлла, а така сила є в юніях. То які юнійні організації тепер є злі, але ми мусямо іти в них і переробити на добро, соціалістичне. Соціалістична Партия несе світ і порятунок не лиш пролетарям, вона як апостол христовий, несе світло і порятунок усім страждаючим і затрудненим — убогому фармарту, що погибав в зубах шторників та елеваторів. Але і фармарт радить організуватись економічно.

З ЗАРОБІТКІВ.
(нарись)

З далекої дороги вертається до дому Оврам Гливаський. На чоботах курява, на плечах торбина. До дому... до своєї власної хати! Чого-ж так не весело глянули його темні очи, коли загляді рідне село? А ноги не рестучають мов знехоті... Уже більш півроку, як кинув він се село, свою хату, стареньких батьків в їх убожестві, і пішов шукати кращої долі, кращого достатку і для них, і для себе. Чого-ж така плюскла та легка торба, що за його плечима? Куди сховав він добро своє, той кривий заробіток, котрого ждуть дома з такою надією? Чого і сам Оврам зчорнів та схуд, а сіра свитина його в латах? Хіба таки й там, в тім великім і ображеним-місці, де люди живуть в палацах, а з кожного вікна виглядає стілько богатства, сяє стілько золота, — чи вже й там він не знайшов своєї

долі? Ні, не знайшов!...

Палке серце рвалося на боротьбу з життям, щоб відбити у нього і свою частину: руки горіли до роботи. А все-таки не знайшов! Не здівсея, як недоля сама його вишукала і привитала... Сумно глянув він на маленьку хатку, що біліз біля самого цвинтаря, — то його рідна хата. Там він родився зріє, там вперше зазнав нужду й горе. Там тепер же його стара, нужда мати, — жде, як ясного сонечка. Чим-же він її тепер потінить?... Важко зітхнув. Опрям; присів на цямрині старої кирниці і сумним оком окинув шлях. Згадалось йому — скільки надії було в його серці як півроку назад ішов він цим самим шляхом. Які веселі думки ніс тоді з собою...

— Тоді я був багатий і щасливий, — думав він, хотів мав цю саму торбу і свиту. Багатий був на латки та на дрібні сльози, але ті сльози дилися з щирого почуття до людської долі та неволі, — а тепер вони занесли ся в серці від ненависти до тих-ж людей...

Перед його очима встало яскравими малюнками все його життя в чужих людях. Фев він, вкуш з другими бідолахами, як і сам, день-за-днем перебивав ся в незнайомому місці подешню роботою, вишукуючи місця на фабрику. Осв він в пивоварні, серед всечасного клетоту й брязкоту, подав вугля і дрова, радий, що дірвався до справжнього діла...

— Скільки то людей повеселішав від нашого пива, — жартобливо каже йому товариш Прокін, що працює з ним біля одного кітла: хазяїн наш і шинкар, відкладав він на пальцях, — повеселішав, що зароблять грошей на наший спні ідучи, пан радуєсь, ще він після смачного обіду... А нам з тобою і то вже буде за веселіть, як наставник за лишню розмову, не догадається ся накласти нам у шню. Бач — яка гарна робота: від неї всім стало весело!...

Оврам сміється. Йому й справді весело, бо він ще вірить в ті мрії, що приніс із дому. Він згадує своїх і думає, що буде весело не тільки пані, що п'є після обіду пиво, а й його Оврамів хворій матери, що з його заробітку шматок хліба. Та не довго було весело! Відносини до них, простих робітників, з руки тих, кого звали тут панамі, прикро його вражали і гірко ста-

ло у нього на душі.

— Прокін щирю правду сказав, що і то вже ласка, як по шні не наклали. Чого вони над нами куражать ся, та знуцають ся?

Хіба таки ми не люди?

(Дальше буде.)

ЗАМІТКИ.

Два гатунки людей не мають заняття. Мільони робітників блукають шукаючи за роботою, тисячі капіталістичних паразитів суть плачені хочай не роблять нічого.

Хай ми скажемо: Лучше голосувати за тим чого потребуєсь і унасти, а ніж за тим чого не потреба і мати усьлих. Забезпечивши ваш голос забезпечите себе самого; роблячи і голосуючи за соціалізм.

Товариші робітники! Коли ідете по при великі кам'яниці, приїмніть собі, що вони витворені Вашим кровавим піотом. Знайте, що стілько там пеголок, стільки там шматків Вашого мяса, які Ви віділили з свого тіла будуючи їх. Ви ж будували а хто мешкає в них спитаю?...

Коли переходите по при великі готелі, реставрації, парки, театри і т. п. знайте, що вони витворили та після прав справедливости і Ви, повинні користуватись ними. А чи є оно так? А так Вашим добром покори- стовують ся дармоїди а Вам остаєть ся те що першим зі стола впаде. Думайте...

Коли Ви бачите, що Вашої працею повстає все а в той час чуєте доріканя, немовби то Ви грішники, не робі і т. п. напр. що Вас по смерті еще пекло чикає, то знайте, що до Вас ті слова говорить або сам дармоїд чигаючий на Вашу працю, або єго платний наймит.

Знаєте єго скоро, бо він не живе так сам, як Вас вчить а живе в найліпших розкошах. Тому коли Ви єму добре приглянетеся перестанете єму вірити, а з тим і життя Ваше стане поліпшувать ся.

Найліпшим і найпевнішим ліком на Вашу нужду є соціалізм шукайте єго він недалеко. А знайшовши знайдете житє.

Глядіть, бо ворог не спить; тож і Вам годі спати.

Ідуть вибори се Ваші жнива. Від сего буде залежати, чи довго еще катат панувати.

СТРАТА ТИРАНА.

В пятницю 11 с. м. студент львівського університе-

ту МИРОСЛАВ СІЧИНСЬКИЙ СТРАТИВ намісника Галичини графа Потоцького, під час авдієнції трома кулями з револьвера.

Коли Січинського виводили жандарі, він звернувся до бувших на авдієнції хлопських депутатів з словами: „Я вбив його за вас.“

Так, Потоцький загинув за те-пекло, яке він зробив галицькому хлопству понижуючи аристократію, великі проінації, самовладу поліції та урядників і безкрає онуство ксьондзів. В Галичині раюють пони і дідичі, але більше мільона хлопів мусіло емігрувати сьвіт за очі з рідного краю за окіяни, культурити Бразилію та Канаду.

Але остатними днями Потоцький був роспановив ся в краю. Любимець цєсаря він нехтував навіть, постановами парламенту і міністеретва.

Австрійський уряд, бачучи, який рух пішов між руськими хлопами і мійським пролетаріатом в східній Галичині, згодився на уступку і хтів де що дати руським в справах національних, а також мусів подумати про загальне право виборче до галицького союму.

Потоцький, яко заступник аристокрації бачив, що ті уступки ведуть до повного занепаду власті дідичів в Галичині. Він, ратуючи свої аристократичні інтереси, понехтував постанову міністеретва... А вибори до львівського союму показали, що Потоцький хоче царювати по старому.

„Чи це той Потоцький, що розум жіноцький?“ так казав один гайдамака в очі праїдлови галицького намісника,

Мав жіноцький розум і накісники.

Вже в Галичині вирости молоді сили, які не хочуть терпіти панованя дідичів!

Усе з часу повстаня студентів в сїчні 1907р. запахтіло в Галичині РЕВОЛЮЦІЮ. Літом парід сподїявся на парламент. Але Потоцький показав, що ще сильний „бог панський.“ Терпцю не стало!

Покарати злодія взявся М. Січинський, Потоцький здихав у піг Січинського, а той казав, се тобі за муки нещасного народу!

М. Січинський за-студентеськи розрухи сидів у в'язниці разом з Кратом. Його чесна душа не могла стерпіти тих образ і мук які творив тиран над його народом. Він пішов і забив ката.

Слава герояві! його імя